

PROBLEMATIKA IZVAJANJA 29. ČLENA PRAVILNIKA – PRAVILO DEJANSKE RABE IN UŽIVANJA

Pojasnilo MF, št. 426/02/2003, 10. 7. 2008

Ministrstvo za finance v zvezi z izvajanjem 29. člena Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost – pravilnik (Uradni list RS, št. 141/06, 52/07, 120/07 in 21/08) pri odkupu terjatev v primeru, kot je opisan v [pojasnilu DURS, št. 4230-62/2007 z dne 15. 2. 2007](#), dodatno pojasnjuje:

V konkretnem primeru gre za odkup terjatev, ki ga slovenski davčni zavezanec (odkupnik) opravi za hrvaškega naročnika (upnika), vendar pa je sedež dolžnika v Sloveniji, kar pomeni, da odkupnik odkupi terjatev do slovenskega dolžnika. Svojo opravljeno storitev – odkup terjatev zaračuna upniku.

V omenjenem primeru se pri določitvi kraja opravljene storitve uporabi četrti odstavek 29. člena Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 (Uradni list RS, št. 117/06 in 52/07).

Namen te zakonske določbe je, da se prepreči dvojna obdavčitev oziroma neobdavčitev posameznih transakcij. Uporaba te določbe se ugotavlja od primera do primera. Pravilo iz 29. člena ZDDV-1 in 29. člena pravilnika ni namenjeno oprostitvi plačila DDV, ampak določitvi, katera država je upravičena zaračunati DDV od opravljene storitve odkupa terjatev.

Iz opisanega stanja izhaja, da Hrvaška ne obračunava DDV za te storitve odkupa terjatev, zato bi bila storitev v celoti neobdavčena samo zato, ker je upnik iz Hrvaške in ne iz Slovenije oziroma iz Skupnosti.

Iz navedenega izhaja, da bi bila storitev odkupa terjatev do upnikov s sedežem v tretjih državah ugodnejša kot v primerih odkupa terjatev, kjer ima upnik sedež v Sloveniji oziroma Skupnosti, v kolikor se pri določitvi kraja obdavčitve ne bi upošteval 29. člen ZDDV-1.